

...-I ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. .../2012/10. szám

A ...-i Ítéltábla a Dr. Gaál Zsolt ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a Dr. Szilágyi Attila Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Szilágyi Attila ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen bérleti jog ellenértékének megfizetése iránt indított perében, a ... Megyei Bíróság 2011. november 23. napján kelt, 1.G.../2009/42. számú ítélete ellen az alperes részéről 44., a felperes részéről 45. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2012. június 05. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezésekkel nem támadott rendelkezését nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy leletezés terhe mellett fizessen meg további 2800 (Kettőezer-nyolcszáz) Ft fellebbezési illetéket, valamint 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 85 620 (Nyolcvanötezer-hatszázhusz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes, a perben nem álló I. 25. Kft., az I. 43. Kft., az I. 61. Kft., valamint az A. Kft. 1995. szeptember 25. napján szerezték meg a ... szám alatti helyiség bérleti jogát a korábbi bérlőtől, a Cs. Rt-től.

A felperes, mint bérlő 1995. november 27. napján kötött bérleti szerződést az alperessel, mint bérbeadóval a ... szám alatti, 71,64 m² alapterületű helyiségre vonatkozóan, határozatlan időre.

A bérleti szerződés kikötésének megfelelően a felperes a bérleti jogért fizetett 17 500 000 Ft ellenérték 30 %-át, bruttó 5 250 000 Ft-ot kifizetett az alperes részére.

Az új bérlők a korábbi élelmiszerüzletből az ingatlan földszintjén 4 db ruházati üzletet, a galérián pedig irodákat alakítottak ki: ennek az átalakításnak az eredményeként jött létre a

perbeli helyiség is, mint önálló üzlet, ahol új elektromos hálózatot és új szociális részt alakítottak ki, kicserélték a fűtési rendszert, a vízvezetékét, a csatornahálózatot, az üzlethelyiség portárjának nyílászáróit, és a burkolatokat. A korábbi galériát acél könnyűszerkezeti födémmel látták el, és itt különálló irodákat hoztak létre.

Az építési engedély nélkül végzett átalakítás során kialakult helyiségek fennmaradására és használatbavételére vonatkozó engedélyeztetési hatósági eljárás iratai között található az alperes 1995. november 27. napján kelt nyilatkozata, amellyel tulajdonosi hozzájárulását adta a becsatolt tervek alapján elvégzett műszaki átalakításhoz azzal, hogy az átalakítást a bérlők a saját költségükön, beszámítási igény nélkül végezhették el, a költségeket a bérlők a bérleményeik alapterületének arányában viselték.

A bérleti szerződés 12.) pontjában az alperes azt vállalta, hogy a bérleti jogviszony megszűnése esetén a mindenkori forgalmi értéknek megfelelő térítési díjat fizeti a bérlőnek a bérleti jog ellenében.

Az alperes a 2008. július 7. napján kelt felmondással, 2009. július 31. napjára felmondta a bérleti szerződést, a felmondásban 4 260 000 Ft + ÁFA ellenértéket állapított meg a felperes részére, amelyet meg is fizetett.

A helyiség visszaadásakor az üvegek nagymértékben karcosak voltak, 2 db ablakkilincs, a vizesblokkból a csaptelep és a bojler hiányzott, a kőburkolat 20 m²-en, valamint a bejárati ajtó zára javításra szorult, a vizesblokkban és a raktárban a fal helyenként penészes, a gipszkarton állmennyezet pedig sérült volt.

A felperes által elvégzett átalakítás a birtokbaadás időpontjában a perbeli szakvélemény szerint 6 800 000 Ft-tal növelte az ingatlan forgalmi értékét, ebből 3 940 000 Ft-ot a fűdém szerkezet értéknövelő hatása tett ki.

A helyiség bérleti jogának ellenértéke az alperes részére történt visszaadás időpontjában a perbeli szakvélemény szerint 7 164 000 Ft + ÁFA = 8 955 000 Ft volt. Az alperes teljesítését elszámolva a különbözet 3 630 000 Ft, amely 726 000 Ft ÁFA-t is tartalmaz.

A felperes a keresetében 29 675 000 Ft bérleti jog ellenérték különbözet, valamint 12 000 000 Ft jogalap nélküli gazdagodás, és ezen összegek 2009. augusztus 1. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatának a megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

A bérleti jogviszony megszűnésekor a bérleti jog ellenértékét 35 000 000 Ft-ra értékelte, amelyből 5 325 000 Ft-ot az alperes megfizetett, így ezen a jogcímen további 29 675 000 Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest a szerződés 12.) pontja alapján.

Utalt arra, hogy a megkötött bérleti szerződésnek lényeges tartalmi eleme volt az, hogy a bérbeadó kizárólag az inflációnak megfelelő mértékben emelhetette a bérleti díjat. A bérleti jog ellenértéke nem vethető össze álláspontja szerint azokkal az összegekkel, amelyek az elmúlt időszakban az alperes más tartalmú szerződésével kapcsolatban kialakultak.

A beruházásokkal kapcsolatos, jogalap nélküli gazdagodás jogcímen előterjesztett keresetében az ingatlanon általa végzett átalakítás, mint beruházással okozott értéknövekedés megtérítését kérte az alperestől.

Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a helyiség kiürítésekor a forgalmi értéknek megfelelő ellenértéket megfizette a felperes részére.

Vitatta, hogy a felperes jogalap nélküli gazdagodás jogcímen igényt támaszthatna vele szemben, mivel a felek között szerződéses jogviszony állt fent.

A követelésösszegezését is vitatta arra hivatkozva, hogy nem ismert a bérlok között e tárgyban létrejött megállapodás tartalma.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben alaposnak találta, és ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10 430 000 Ft-ot, és annak 2009. augusztus 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatát.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 648 356 Ft perköltséget.

Az elsőfokú bíróság a bérleti jognak a bérleti jogviszony megszűnéskori forgalmi értékét a perben kirendelt igazságügyi szakértő aggálytalannak elfogadott szakvéleménye alapján állapította meg.

Mivel a bérleti szerződésben az alperes a bérleti jog szerződés megszűnéskori forgalmi értékének a megtérítését vállalta, ezért az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem volt értékelhető az alperes terhére az a körülmény, hogy a piaci folyamatokhoz alkalmazkodva üzletpolitikát váltott, és emelte a bérleti díjakat, így az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a szakértőnek azt a nyilatkozatát, miszerint 30 %-kal magasabb összegben is meg lehetett volna állapítani a bérleti jog ellenértékét, ha az alperes nem változtatott volna a bérbeadási koncepcióján.

A felperesnek a jogalap nélküli gazdagodás jogcímen előterjesztett kereseti kérelme vonatkozásában az elsőfokú bíróság az alperesnek az átalakításhoz adott tulajdonosi hozzájáruló nyilatkozatát - miszerint a felperes a saját költségén, beszámítás nélkül végezhetette el az átalakítást - nem értékelte olyan megállapodásként, amellyel a felperes lemondott volna a beruházások értékelő hatásának a megtérítéséről, ezért megállapodás hiányában helye volt a Ptk. 361. §-a alkalmazásának.

Az elsőfokú bíróság az átalakítás körét, a bérlok között a költségviseléssel kapcsolatos megállapodás tartalmát tanúvallomások, míg az átalakítások értéknövelő hatását Cs.T. szakértő kiegészített szakértői véleménye alapján állapította meg.

Az elsőfokú bíróság a felperes kb. 25 %-os pernyertességi arányát figyelembe véve döntött a perköltség viselése felől.

Az ítélet ellen mindkét peres fél nyújtott be fellebbezést.

Az alperes fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének részben és akként történő megváltoztatására irányult, hogy a perbeli ingatlan bérleti jogának ellenértékét a bíróság az alperes által már megfizetett bruttó 5 325 000 Ft-ban állapítsa meg, és az alperes által fizetendő marasztalási összeget 3 630 000 Ft-tal csökkentse.

Megismételte azt a határozott állítását, hogy a 2000-es évektől kezdődően folyamatosan csökkent, 2008 őszétől pedig drasztikusan leesett az ún. bérleti jogok forgalmi értéke.

Előadta, hogy 2003 óta az alperes változtatott az üzletpolitikáján, és a bérlok többsége el is fogadta, hogy 5, 10, 15 éves időtartamra kössenek bérleti szerződést.

Hivatkozott az általa - a perben 2011. november 15. napján - becsatolt dokumentumokra, amelyek azt igazolják, hogy a frekvenciált helyen lévő üzletek bérloí nem egyszer úgy adták vissza az üzlethelyiségeket a bérbeadónak, hogy jelentős összegű kártérítéseket fizettek. Ez is azt szemlélteti, hogy a határozatlan idejű jogviszonyok elértéktelenedtek.

Utalt arra, hogy a perben kirendelt szakértő rendelkezésére álló összehasonlító adatok szinte mindegyike határozott idejű szerződéses jogviszonyhoz kapcsolódott, mivel csak ezek rendelkeznek mérhető ellenértékkel.

Álláspontja szerint 2009. évben, ...-ben nem akadt volna olyan jövődó bérlő, aki hajlandó lett volna a bérleti jogviszony határozatlan idejű megszerzése esetére megfizetni a bérleti jog ellenértékeként a szakértő által megállapított 8 955 000 Ft-ot.

Állította, hogy az elsőfokú bíróság az általa is ismert tényeket nem mérlegelte megfelelően ítélete meghozatala során.

Hangsúlyozta, hogy az alperes 2008. július 7. napján, azaz a gazdasági válság kirobbanása előtt szüntette meg egy éves felmondási idővel a szerződést, az akkor megállapított, és a felperesnek ki is fizetett összeg a felmondási idő végére már meghaladottá vált. A városközpontban az alperes tulajdonában álló üzletek közül több üresen áll, bérbeadásuk még azzal a feltétellel sem mindig sikeres, hogy a bérlőknek csupán bérleti díjat kell fizetniük.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, és az alperest terhelő marasztalási összeg 13 116 500 Ft-ra történő felemelését kérte.

A beruházások ellenértékeként megítélt összegnek a szakértői vélemény alapján 6 800 000 Ft-ban történt meghatározását nem vitatta. Fenntartotta viszont az elsőfokú eljárás során a bérleti jog ellenértékével kapcsolatban kifejtett álláspontját. Ennek keretében kihangsúlyozta, hogy a bérleti jog ellenértékét az határozza meg, hogy a bérleti szerződés milyen jogokat és kötelezettségeket tartalmaz.

Az alperes által a 90-es évektől 2002-2004 évekig kötött bérleti szerződésekben (és ilyen a felperessel kötött bérleti szerződés is) a piaci bérleti díjnál alacsonyabb összegű bérleti díjak lettek kikötve, a bérleti díj kizárólag az éves infláció mértékével volt emelhető.

A szerződések tartalmaztak egy olyan kikötést is, hogy a bérleti jogviszony bérbeadó által történő felmondása esetén a bérlő igényt tarthat a bérleti jog ellenértékének a megtérítésére. Az alperes 2002-2004 években ezen a bérbeadási gyakorlatán változtatott, és immár a rendszeres bérleti díjakat kívánta növelni, és nem a bérleti jogok átruházásából kívánt egy összegben nagyobb részen részesülni.

Felhívta a szakértőnek a 2011. szeptember 15-ei tárgyaláson tett azt a megállapítását, miszerint 30 %-kal magasabb bérleti díj ellenértéket lehetne megállapítani abban az esetben, ha az alperes időközben nem változtatott volna a bérbeadási konstrukcióján, és továbbra is a perbeli szerződési konstrukciót alkalmazná. Ez azt jelenti, hogy a felperes és az alperes között létrejött szerződéses konstrukció esetében 11 641 500 Ft lenne a bérleti jog ellenértéke. Az alperes által már kifizetett 5 325 000 Ft-ra tekintettel a bérleti jog ellenértékeként az alperes által megfizetendő összeget 6 316 500 Ft-ra kérte felemelni, melyhez az értéknövekedés 6 800 000 Ft-os összegét hozzáadva, az alperest terhelő marasztalás összegét 13 116 500 Ft-ban kérte megállapítani.

Tévesnek tartotta az elsőfokú bíróságnak az ítélete indokolásában írt azt az álláspontját, miszerint nem értékelhető az alperes részéről felróható magatartásként az a körülmény, hogy az alperes időközben megváltoztatta a bérbeadási koncepcióját, és ez nem adhat alapot a bérleti jogviszony megszűnésének időpontjában kialakult bérleti jog ellenértékénél magasabb ellenérték megállapítására.

A felperes álláspontja szerint - bár az alperes magatartása nem felróható, de - azáltal, hogy a bíróság az eltérő tartalmú bérleti szerződések körében kialakult bérleti jog

ellenértékét vette alapul, nem a felperest megillető bérleti jog ellenértékének a megfizetésére kötelezte az alperest, hanem a más tartalmú bérleti jogok kialakult értékét határozta meg.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes fellebbezésének megfelelő megváltoztatását kérte.

Alaptalannak tartotta az alperes fellebbezési hivatkozásait, mivel a bérleti jog ellenértékének megállapítása szakkérdés, ezért az elsőfokú bíróságnak a döntését a perben beszerzett, aggálytalan szakvélemény megállapításait figyelembe véve kellett meghoznia.

Álláspontja szerint az alperes tévesen állította azt, hogy a határozott idejű bérleti jogviszony kedvezőbb a bérlők részére, mivel a határozott időre kötött bérleti szerződések nem tartalmazzák a felperes szerződésének a bérleti jog ellenértéke visszatérítésével kapcsolatos rendelkezéseit.

Arra hivatkozott, hogy az alperes által 2011. november 15. napján becsatolt dokumentumok a felperesétől teljesen eltérő konstrukciójú bérleti szerződések.

Előadta, hogy a perbeli üzlethelyiség nem maradt üresen egy pillanatig sem, és alaptalanul állította az alperes azt, hogy a bérleti jog ellenértéke megszűnt, mivel az alperes a bérleményeket a korábbinál jóval magasabb áron adja bérbe határozott időre, az új koncepciójának megfelelő tartalmú bérleti szerződéssel.

Hangsúlyozta, hogy az alperes köteles megfizetni a felperesnek annak a bérleti jognak az ellenértékét, amellyel a felperes rendelkezik.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében osztotta az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtett álláspontját, miszerint nem értékelhető az alperes terhére az a körülmény, hogy az alperes időközben üzletpolitikát váltott, és megemelte a bérleti díjakat.

Utalt arra, hogy az alperes a perben részletesen kifejtette, milyen folyamatok vezettek a bérleti díj elértéktelenedéséhez.

Vitatta azt a felperesi állítást, miszerint a bérleti szerződésnek a bérleti jog ellenértéke visszatérítéséről szóló rendelkezése védelmesített helyzetet biztosít a bérlőnek, és fenntartotta azokat a nyilatkozatait, hogy a gazdasági válság kezdete óta nehézségekbe ütközik az üzlethelyiségek bérbeadása.

Utóbb, a másodfokú eljárásban tartott tárgyaláson kifejtette, hogy a szakértő a bérleti jog ellenértékének meghatározásakor figyelemmel volt a felperes által 6 800 000 Ft értékben elvégzett beruházásra is, ezáltal a beruházással okozott értéknövekedés kétszer esik az alperes terhére.

Egyik fellebbezés sem támadta az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest a felperes javára jogalap nélküli gazdagodás jogcímén 6 800 000 Ft megfizetésére kötelező rendelkezését, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének ez a része a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján nem képezte az eljárás tárgyát.

Az ítélet tábla nem találta alaposnak sem a felperes, sem az alperes fellebbezését.

Az elsőfokú bíróság a perbeli tényállást a jogvita elbírálásához szükséges kellő mélységben feltárta, azt helyesen állapította meg, az aggálytalan szakértői véleményre alapítva megalapozott és jogszerű döntést hozott. Ítéletét kielégítő, minden lényeges, a jogvita

elbírálásánál figyelembe vett körülményre, szempontra kiterjedő indokolással ellátta, amellyel az ítélet tábla teljes egészében egyetért.

Ezért az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése szerint - utalva a Pp. 254. § (3) bekezdésére is - lényegében annak helyes indokai alapján helybenhagyta.

A felperes és az alperes fellebbezése nem volt alkalmas az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, fellebbezésükben nem hoztak fel olyan új tény, vagy körülmény, amelyet az ítélet tábla a javukra értékelhetett volna.

Mindkét fél fellebbezése az ítéletnek a bérleti jog ellenértékét megállapító rendelkezését támadta, a felperes a bérleti jog ellenértékének a felemelését, az alperes pedig az erre vonatkozó kereset elutasítását kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával.

A peres felek az ellentétes irányú fellebbezési kérelmükben mindketten arra hivatkoztak, hogy az 1995. évben határozatlan időre megkötött bérleti szerződést követően, a 2000-es évek elején jelentős változások következtek be a jogi szabályozás, a megváltozott piaci környezet és a bérbeadói üzletpolitika terén, ezekből a tényekből azonban eltérő következtetésre jutottak.

Az elsőfokú bíróság döntése alapjául szolgáló szakértői vélemény az alperes korábbi üzletpolitikáján túlmenően részletesen számba vette a bérleti jog ellenértékét befolyásoló (az utóbbi időben csökkentő) tényezőket - az üzletházak felé eltolódott kereskedelmi tevékenységet, a gazdasági válság hatásait, a kínálati piacot, a magas bérleti díjakat, stb. - , összehasonlító adatokat közölt széles merítéssel, tekintve, hogy a szakértő az alperes ellen indított hasonló tárgyú perekben is adott szakvéleményt, így megfelelő rálátással bírt a vizsgált területre.

A perben az alperes azt kívánta bizonyítani, hogy a bérleti jog ellenértéke megszűnt, a felperes pedig arra hivatkozott, hogy azzal a szerződéses konstrukcióval, amellyel a bérleti jogviszony felmondása előtt rendelkezett, a szakvéleményben megállapított 8 955 000 Ft-tal szemben 30 %-kal magasabb, 11 641 500 Ft lenne a bérleti jog valós ellenértéke. Ezt az állítását a szakértőnek a tárgyaláson történt meghallgatása során tett nyilatkozatára alapította.

Az elsőfokú bíróság a bérleti jog ellenértékét az alapszakvéleményben megállapított összegben határozta meg, figyelmen kívül hagyva a szakértőnek azt a nyilatkozatát, miszerint 30 %-kal magasabb összegben lehetne megállapítani a bérleti jog ellenértékét, ha az alperes nem változtatott volna a bérbeadási koncepcióján. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában megfelelő magyarázatát adta a szakértői nyilatkozat értékelésének. Helyesen jutott arra az álláspontra, hogy nem értékelhető az alperes terhére az a körülmény, miszerint időközben a piaci folyamatokhoz alkalmazkodva üzletpolitikát váltott, és emelte a bérleti díjakat.

Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra is, hogy a jelen perben sem lehet figyelmen kívül hagyni azt a körülményt, hogy a bérleti jogviszony megszüntetését az eredményezte, hogy egyrészt a jogszabályi környezet változása, másrészt a piaci bérleti díj alkalmazására irányuló bérbeadói üzletpolitika miatt a bérbeadó nem tartotta fenntarthatónak a számára kedvezőtlen szerződéses kondíciókkal kötött szerződéseket. A felperes a bérleti jogának az értékesítése esetén sem tudta volna elérni a kedvező szerződési kikötések értéknövelő

hatását, amelyet a szakértő a nyilatkozatában a megállapított bérleti díj ellenértékén felüli 30 %-os összegben jelölt meg.

Az alperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem megfelelően mérlegelte a tényeket, a bérleti jog elértéktelenedésében közrejátszó körülményeket. Azt állította, hogy az alperes által a felperes részére megfizetett, a 2008. évi felmondásban szereplő összeg (bruttó 5 325 000 Ft bérleti díj) is meghaladottá vált a felmondás idejére, mivel a bérleti jog ekkorra teljesen elértéktelenedett.

Az ítéletábra nem ért egyet az alperesnek ezzel az érvelésével, mert az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokat gondosan értékelve, az aggálytalan szakvéleményt alapul véve döntött a kereseti kérelemről. A szakvélemény a bérleti jog ellenértékét összehasonlító adatok alapján, korrekciós tényezők figyelembevételével határozta meg, és magyarázatot adott arra is, miért csökkent a bérleti jog ellenértéke a szerződés létrejöttének időpontjához képest.

Az elsőfokú bíróság figyelembe vette azt is, hogy a szerződő felek a szerződés megkötésekor a bérleti jogviszony megszűnése esetére a mindenkori forgalmi értéknek megfelelő bérleti jog ellenértékének a megfizetésében állapodtak meg, vagyis a felperes vállalta annak üzleti kockázatát, hogy időközben változik a bérleti jog ellenértéke.

Alapvetően találta az ítéletábra az alperesnek azt, a másodfokú eljárás során tett hivatkozását is, hogy a szakértői véleményen alapuló ítéletben meghatározott összeg megfizetésével az ingatlanon a felperes által végzett beruházás értéknövelő hatása kétszeresen lett figyelembe véve az alperes terhére. A peres felek között 1995. november 27. napján létrejött helyiség bérleti szerződés 12.) pontjában a bérlet a bérleti jog alapján a mindenkori forgalmi értéknek megfelelő térítési díj megfizetésére tarthatott igényt. A bérleti jognak a szerződés megszűnésekor megállapítható forgalmi értéke pedig szükségképpen tükrözi az időközben a bérletben elvégzett beruházásokkal elért értéknövekményt, vagy az esetleges állagromlással okozott értékcsökkenést is, azaz ezeknek a körülményeknek a bérleti jog értékére gyakorolt hatását. Az elsőfokú bíróság ezért nem hibázott, amikor a szakértő által a 2009. július hónapra elvégzett bérleti jog értékbecslésre alapítva hozta meg ítéletét.

Az ítéletábra észlelte, hogy az alperes által fellebbezett érték 3 630 000 Ft volt, ennek alapján a fellebbezésén 217 800 Ft fellebbezési illetéket kellett volna lerónia, az alperes azonban csak 215 000 Ft fellebbezési illetéket rótt le.

Az ítéletábra ezért az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. § (2) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, és a 15. § (1) bekezdése szerint leletezés terhével felhívta az alperest további 2800 Ft fellebbezési illetéknek az iratokon történő lerovására.

Mivel mindkét fél peresztesnek minősül a saját fellebbezése vonatkozásában, ezért a fellebbezésekkel érintett pertárgyérték alapulvételével - a lerótt, illetve kiegészíteni rendelt fellebbezési illeték, valamint a jogi képviselőknek a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a.) pontja, és (5) bekezdése, valamint a 4/A. § (1) bekezdése alkalmazásával kiszámított ügyvédi munkadíja összeszámításával - az ítéletábra megállapította a felek által egymásnak fizetendő másodfokú perköltség összegét (az alperes oldalán 217 800 Ft lerótt illetéket, valamint bruttó 114 300 Ft ügyvédi munkadíjat, mindösszesen 332 100 Ft-ot, a

felperes oldalán pedig 161 200 Ft lerótt fellebbezési illetéket, valamint 85 280 Ft ügyvédi munkadíjat), és ezeket összeszámítva a nagyobb részben pervesztes alperest kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 85 620 Ft másodfokú perköltséget.

Debrecen, 2012. június hó 05. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cógoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Dr. Riczu András sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó